

§. 55. *Иисусъ укорява Фарисеитѣ, Садукееитѣ и законникѣтъ; прѣдсказва запустѣваніето на Иерусалимъ.*

Иисусъ укори ученицитѣ Фарисейскы и Иродіанитѣ, които бѣхъ проводены да го оплетѣтъ въ думытъ му, като рече, да даватъ на Кесаря, което сѣ длѣжны на Кесаря, и на Бога, което сѣ длѣжны Богу. Сѣщо, тѣй затули устата и на Садукееитѣ, които вѣрвахъ умиранье на душата, като каза, че въ другыитѣ животъ нѣма плотскы наслажденія; отъ писаніето имъ показва, че и Моисей вѣрваше въскръсеніето на мъртвытъ, което тѣ поругавать, ако и да сѣ послѣдователи на Моисея. На законникѣтъ, който коварно пыташе, коя е най голѣмата заповѣдь въ законѣтъ, отговори, че първата е, която повелѣва любовта къмъ Бога, и втората, подобна на нея е, която повелѣва любовта къмъ ближняго. Подирь като обърнѣ думата къмъ ученицитѣ и народѣтъ съвѣтува ги да пазѣтъ законоположеніята на книжницитъ и Фарисеитѣ, да бѣгатъ обаче отъ дѣлата имъ. Подирь туй укорява ги като горделивы, като отстѣпници отъ най-голѣмытъ заповеди, като тежки законоположители на другытъ, като лихоимцы и неправедны, като лицемѣри съ прѣсторена добродѣтель, като гонители на учителитѣ на добродѣтелята, като порожденія на Ехидна. Най послѣ okayва Иерусалимъ, и го заплашва съ запустѣніе. Като сѣднѣ срѣщо съкровищницата, похвалява вдовицата която тури двѣ лепты. И понеже ученицитѣ са чудѣхъ за блѣскавостята на зданіето и на приношеніята на храмѣтъ, Иисусъ приказва че нѣма отъ туй да остане камѣкъ върху камѣкъ. (Мат. кѣ. 15. кѣ. кд. 1—2. Марк. вѣ. 13. гѣ. 1—2. Лѣк. к. 20. кл. 1—16.).